

stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDÎSTANA BAKUR)

ONURLU BİR BARIŞIN KAYBEDENİ OLMAZ!

1 Ekim 2024'teki meclis grup konuşmasında, Dem Parti'ye "Devşirilmiş ve Demlenen fosillere meydanı boş bırakmayacağız" diyen Devlet Bahçeli, çok değil saatler sonra meclis oturumu başlamadan önce Demliğin elini sıktı. Yeni yasama yılı resepsiyonunda, Demliğin elinin sıkılmasının nedeni sorulduğunda ise "Yeni bir döneme giriyoruz, dünyada barış isterken kendi ülkemizde barışı sağlamak lazım" yanıtını verdi.

DEM'lilerin elinin sıkılmasından sonra "yeni bir çözüm süreci mi" tartışmaları başladı. 15 Ekim 2024'teki grup konuşmasında ise "Dem Parti'nin aklını başına alması, uzattığım eli sabote etmek amacıyla tahrik ortamını kamçulamaktan uzak durması herkesin hayrındır" açıklamasını yaptı. 22 Ekim 2024'te ise meclis grup toplantısında, kendi deyimıyla "el yükselterek" şöyle dedi:

"Terörle mücadeleye harcanan devasa kaynaklar, doğu ve güneydoğunun sosyal ve ekonomik kalkınmasına ayrılmış olsaydı, bölgenin nasıl yıldız gibi parlayacağını; işsizlik, yoksulluk ve gelir dağılımı adaletsizliğinin nasıl ortadan kalkacağını vatansever her insanımız tasdik edecektir." (...)

"Şayet terörist başının tecridi kaldırılırsa, gelsin TBMM DEM Parti grup toplantısında konuşsun. Terörün tamamen bittiğini ve örgütün lağvedildiğini haykırınsın. Bu dirayet ve kararlılığı gösterirse, **"Umut Hakkı"**nın kullanımıyla ilgili yasal düzenlemenin yapılması ve bundan yararlanmasının önü de ardına kadar açılsın."

Daha düne kadar T.C. devletinin sözcüleri, "tek terörist kalmayınca" kadar savaşın devam edeceğini açıklıyorlardı. Şimdi faşist Devlet Bahçeli, 40 yıldır süren savaşta, savaşa harcanan "devasa kaynaklar"a dikkat çekiyor! Devamla, Öcalan gelsin, mecliste DEM'in grup toplantısında konuşsun ve örgütünü lağvettiğini açıklasın, ondan sonra "umut hakkı"nın kullanımıyla ilgili yasal düzenlemeler yapılacağını açıklıyor!

Peki, nedir "umut hakkı"?

"Umut hakkı" kavramı, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin (AIHM) ömür boyu hapis cezası verilen mahpusların yeniden özgürlüğüne kavuşma umudunun olması gerektiğine dair kullandığı bir kavram.

AIHM, 18 Mart 2014'te verdiği bir kararla Öcalan'ın ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasının koşullu salıverilme hakkı olmasızın infaz edilmesi ile ceza infaz kurumunda yalnız tutulma koşullarının AIHM Sözleşmesi'nin 3. maddesini ihlal ettiğine karar verdi. AIHM kararının üzerinden 10 yıl geçmesine rağmen, Türk devleti "umut hakkı"nın düzenlenmesi ile ilgili hiçbir şey yapmadı. Eylül 2024'te Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi,

"umut hakkı" ile ilgili yasal düzenlemelerin yapılması için Türk devletine bir yıl süre verdi. Şimdi Devlet Bahçeli, Öcalan'a, "örgütünü lağvederse" tahliye olabileceğinin mesajını veriyor.

Türk ırkçılığının en azgın temsilcilerinden biri olan MHP açısından, bu tavır yeni bir tavır. Ve bu tavrın yalnızca onun değil, faşist devletin "ortak aklı"nın bir süredir üzerinde çalışılan bir tavır değişikliğinin ifadesi olması kuvvetle muhtemel.

Türk burjuvazisinin büyük bölümü 40 yıl önce başlayan savaşın bitmesini istiyor. Savaştan, bu savaşın sürmesinden çıkarılan burjuvazinin küçük bir kesimi bu savaşın sürmesinden yanadır. Yalnızca işçi sınıfı ve başta Kürt halkı, tüm emekçi halklar değil, burjuvazinin önemli bir bölümü de 40 yıldır yürüyen savaştan zarar görüyor.

Anda Ortadoğu'da bir savaş yürüyor. Ortadoğu'da yürütülen güç savaşında, Türk burjuvazisinin önünde engellerden biri olarak Kürt sorunu var.

Türk burjuvazisi ve onun devleti açısından en büyük korkulardan birisi, Ortadoğu'da yürüyen savaşın İran'ı da içine çekerek genişlemesi, böyle bir durumda bölgede ABD ve diğer emperyalist güçler tarafından desteklenen, eğitilen Kürt güçlerinin denklem içine sokulmasıdır. Kendi iradesi/denetimi dışında gelişecek böyle bir durum T.C.'nin istemeyeceği bir durumdur. Bölgedeki emperyalist güçlerin savaş içerisinde Kürt kartını nereye kadar kullanacağını ucu açıktır: Bu kart "Türkiye'nin birliğini de tehdit edecek" bir şekilde de kullanılabilir, bunun koşulları oluşabilir; başka bir deyişle bölgede Kuzey Kürdistan'ı da içine alacak bir "birleşik" Kürdistan devleti kurulabilir, bunun ön adımları atılabilir vb. vb. Her olasılıkta sömürgeci güç olarak T.C.'nin denklem dışında kalması, dahası "kendi" sömürgelerinin ellerinden kayıp gitmesi düşüncesi Türk sömürgecilerini rahatsız etmekte, korkutmaktadır. "Devlet'in bugün elini Kürtlere uzatmasının" temelinde bu korku/lar vardır ve sömürgeci faşist Türk devletinin siyasetçileri en azından kendisine karşı tehdit unsuru olmaktan çıkarmanın hesaplarıyla hareket etmektedirler. Onlar, lafta "yok ettik", "bitirdik" dedikleri Kuzey Kürdistan'daki Kürt ulusal mücadelesinin andaki öncü gücünün bitmek bir yana, Kürdistan bölgesinde, özellikle Batı Kürdistan'da ne denli etkin olduğunu bilmekteler. Yine onlar, Rojava'daki Kürt oluşumların ABD başta olmak üzere diğer emperyalist güçlerle "iyi ilişkiler içinde" olmalarından rahatsızlık duymakta, kendilerine karşı tehdit olarak algılamaktadırlar. Tüm bu korkular/hesaplar/gelişmeler düne kadar "en iyi Kürt ölü Kürt'tür" siyasetinin "en iyi Kürt kendi gücüne eklemeyeceğim Kürt'tür" siyasetine evrilmesindeki en önemli etkenlerden birisidir.

Bugün Kuzey Kürtlerine uzanan “devletin eli” siyasetiyle Türk devleti, hem “kendi(!) Kürtlerini” “başkalarının kullanmasının” önüne geçmek, uzun vadede, savaşın genişlemesi ve sonrasında bölgedeki hareketlilikte Kürt kartını “kendisi kullanmak”/kendi lehine kullanmak niyetindedir. Ama her halükârda bölgede kıymete bineceği açık olan Kürtleri, onların en azından bir bölümünü yanına alarak bölgedeki olası gelişmelere karşı pozisyonlarını güçlendirmek istemekte, ya da önlem alma peşinde koşmaktadır.

Yapılan açıklamaların, atılmaya çalışılan adımların arkasında bunlar vardır.

Kapalı kapılar arkasında neler konuşulduğu, Öcalan ile nasıl görüşmeler yürütüldüğünü bilmiyoruz. Ancak yukarıda saydığımız nedenler dışında, Cumhuriyet İttifakı açısından, “Barış” ortamının, çatışmasızlık ortamının gündeme getirilmesinin, bunun sağlanmasının bunu sağlayacak olana siyaseten de oy olarak kazandıracağı küçümsenmeyecek bir getirisi de vardır, olacaktır.

Biraz tarih

PKK'nin yürüttüğü savaşın çıkış noktasında haklı demokratik bir özü vardır. PKK, ezilen ulusun ulusal haklarını talep ediyor ve bu talepleri elde etmek için savaş yürütüyordu. Koyu, Türk ırkçı siyasetin egemenliği altında bu hakların elde edilmesinin Savaş dışında başka bir yolu da yoktu. PKK, çıkış noktasında “Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan”ı savunuyordu. Savaş “Kürt Ulusunun ayrılıp, ayrı devlet kurma”sı, Kürdistan'ın bütün parçalarının bir Kürt ulusal demokratik devlet içinde birleştirilmesi hedefiyle yürütülüyordu. 1993'te bu hedeften vazgeçildi. Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devletini kurma hedefi bir kenara bırakıldı. PKK'nin yeni hedefi sömürgeci devletlerin üniter yapısı içinde “demokratik özerklik”ti. Ortadoğu'da birlikte büyüme, güçlenme siyaseti sömürgeci Türk devletine önerildi. Abdullah Öcalan Kenya'da uluslararası bir komplo sonucu yakalanıp sömürgeci devlete teslim edildikten sonra, İmralı'daki savunmasında “Kürtlerin sömürgeci devletin gücüne eklenmesi” siyasetini daha da geliştirdi, somutlaştırdı. Sömürgeci devlet, PKK'nin gücünü kendi gücüne katarak, Ortadoğu'da daha da büyümek istiyordu. Bu siyaset aynı zamanda Öcalan'ın sömürgeci devlete önerdiği siyasetti. Kürtler için talep edilen ulusal haklar, adı bölgesel özerklik olması bile gerekmeyen, Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı'nda öngörülen düzeyde bir yerel yönetimlerin güçlendirilmesi, anadilde eğitim, silah bırakan gerillaların sivil siyasete katılma imkânlarının yaratılması ve Abdullah Öcalan'ın tutukluluk şartlarının düzeltilmesi gibi oldukça geri düzeyde demokratik taleplerle sınırlı hâle getirildi.

2011'de, taraflar arasında savaş devam ederken aynı zamanda Oslo görüşmeleri yapıyordu. Eylül 2011'de Oslo görüşmeleri basına sızdırıldı. Savaşın tekrar yükseltilmesi sonucu 2012'nin aralık ayına kadar yüzlerce insan öldü. 2012'nin son günlerinde İmralı ile yeniden görüşmeler başladı. 2,5 yıl çatışmasızlık dönemi yaşandı. PKK ortaya çıkışından beri en güçlü olduğu bir döneme girmişti. Rojava'daki gelişmeler, Güney Kürdistan'da IŞİD'e karşı yürütülen mücadele, PKK'nin güçlenmesinin nedenlerinden bazıları idi. IŞİD'e karşı mücadelede Suriye'de PYD/YPG, ABD tarafından desteklenen bir güç, bir müttefik, “sahadaki kara gücü” konumuna gelmişti. Artık emperyalist metropollerde, PKK'nin ‘terör’ örgütü listesinden çıkarılması tartışılıyordu. Sahada ABD ve Batılı emperyalistler açısından savaş konumunda bulunan PKK, T.C.'ye eklenmek alternatif olmaktan çıkmıştı.

PKK'nin güçlenmesinden oldukça rahatsız olan T.C. devleti de 24 Temmuz 2015'te, PKK'nin gücünü kırmak için savaşı yeniden başlattı. PKK de, 24 Temmuz öncesinde savaşa çağrı yapan açıklamalar yaptı. Sुरुç katliamı ertesinde PKK eylemlere başladı. Yeniden başlayan, başlatılan savaş sürüyor.

Sömürgeci Türk devleti, başından itibaren haksız, gerici, sö-

mürgeci bir savaş yürüten konumdadır. T.C. devleti, Türk ulusu dışındaki ulusların ve milliyetlerin varlığının inkârı üzerine kurulu çok uluslu, çok milliyetli bir devlettir. Savaş, sömürgeci devlet açısından başlangıçta bu inkârcı siyasetin sürdürülmesi için yürütüldü. Bu gerici amaç uğruna binlerce Kürt katledildi. Binlerce Kürt köyü boşaltıldı. Binlerce faili meçhul cinayet işlendi. Bu savaşta Türk ordusu saflarında asker elbisesi giymek zorunda kalan on binlerce Türk/Kürt, diğer milliyetlerden gençler, kendi savaşları olmayan haksız bir savaşın cephesine sürüldüler. Binlerce asker öldü, yaralandı.

PKK'nin savaşını, Türk devleti önce “üç beş çapulcunun devlete karşı isyanı” olarak nitelendirip, kısa sürede askeri olarak bastıracağını hesapladı. Süreç içinde fakat PKK'nin savaşına Kürt ulusunun önemli bir bölümü sahip çıktı. T.C. tarihinin bu son Kürt isyanı, inkârcılık duvarında kendinden önceki bütün isyanlardan daha fazla, daha büyük gedikler açtı. Temmuz 2015'te savaşı yeniden başlatan ve çözümünü “askeri çözüm”de görenler, geldikleri noktada “askeri çözüm” ile Kürt ulusal hareketinin bitirilemeyeceğini gördüler, görüyorlar.

Görülen o ki, Kürt tarafında da andaki durumdan azami şekilde faydalanarak 40 yıldır süren bu savaşı sonlandırma isteyen güçlü bir kesim var. Ancak, bunun ne ölçüde son noktayı koyacak ağırlıkta olacağını şu an kestirmek mümkün değil.

40 yıldır yürüyen savaş sonlanmalıdır

Gelinen yerde PKK'nin çok geri düzeyde ileri sürdüğü taleplerin, demokratik mücadele içerisinde elde edilmesi imkânları vardır. Bu savaşın sonlanması, ülkelerimizde işçi sınıfı ve halklar açısından en başta da savaşın ağır yükünü taşıyan Kürt ulusu açısından olumlu ve gereklidir.

Bu savaşın sonlanması, bir bütün olarak sınıf mücadelesi açısından gereklidir.

Bu savaşın sürdürülmesi, savaştan nemalananların iktidarının sürmesi demektir. Savaşın sürmesi demek, Kuzey Kürdistan'da ilan edilmemiş olağanüstü hâlin sürmesi, kitlesel tutuklamaların sürmesi, ülkelerimizde “PKK terörüne” karşı mücadele adına her türlü demokratik hakkın ayaklar altına alınması, faşizmin katmerli bir şekilde sürdürülmesi demektir. Savaşın sürmesi, Türk şovenizmi ve Kürt milliyetçiliğinin daha da güçlenmesi, halkların birlikte yaşama imkânının ortadan kaldırılması demektir. Halkların çıkarına olmayan bu savaş sonlandırılmalıdır. Tabii ki anda süren bu savaşın sonlanması geçici bir çözümdür.

Kürt sorununun gerçek anlamda çözümü bir devrimi gerektirir. Halklar hapisanesine son vermenin tek yolu demokratik halk devrimidir. Ulusal sorunda temel sorun, ülkelerimizin gerçek anlamda demokratikleştirilmesidir. Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce belirlemesi için demokratik bir ortamın yaratılması gerekmektedir. Özgür ve gerçek anlamda demokratik bir ortamın yaratılması bu sistem içerisinde mümkün değildir. Öncelikli hedef zoraki birliğin ortadan kaldırılmasıdır. Ulusların birlikte yaşamasının ön şartı, zoraki birliğin parçalanması ve milliyetler arasında tam hak eşitliğinin sağlanmasıdır. Yaratılan demokratik bir ortam içerisinde, Kürt ulusu nasıl yaşayacağına kendi özgür iradesi ile karar verecektir. Birlikte yaşamanın ön şartı, ayrılma özgürlüğünün tanınmasıdır. Ayrılma özgürlüğünün tanınması, Kürt ulusunun kendi kaderini belirlemesi ve nasıl yaşayacağına kendisinin karar vermesi anlamına gelir. Biz, gerçek çözümden ve kalıcı barıştan yanayız. Bu yüzden halklar hapisanesine son vermenin yolu faşist T.C. devletinin yıkılmasına bağlıdır. Görev, demokratik halk devrimi için mücadeledir.

22.10.2024